

BAŞIMIN BELASI YARIM

REYHAN EZGÜ

YD
YAYINEVİ

BAŞIMIN BELASI YARİM

YAZAR

REYHAN EZGÜ

EDİTÖR

SERDA KRANDA KAPUCUOĐLU

KAPAK TASARIM

HAKAN DÜŐOVA

YAYINEVİ

YAZARDAN DİREKT

Yazardan Direkt – Türkiye
Yazardan Direkt Elektronik İletifim Tanıtım Pazarlama ve Tic. Ltd. Őti
Kozyatađı mah. Deđirmen sok. Nida Kule No:18
Kat 10 Kadıköy /İstanbul
[Tel: 0\(216\) 3011213](tel:02163011213)
Sertifika No. 33717

ISBN: 978-605-9385-60-2

1.Baskı: Ađustos 2019

BU ESERİN BÜTÜN HAKLARI SAKLIDIR. YAYINEVİNDEN VE YAZARDAN İZİN ALMADAN KİSMEN VEYA TAMAMEN ALINTI YAPILAMAZ, HİÇBİR ŞEKİLDE KOPYA EDİLEMEZ, ÇOĐALTILAMAZ VE YAYIMLANAMAZ.

Ah aşk!

REYHAN EZGÜ

1/30

Asya kliniğin lobisinde bir ileri bir geri yürüyordu. Tedirgin olduğu her halinden belliydi. Patronunun işinin bitmesini beklerken muayene odasından gelen konuşma sesleriyle kendini toparlayıp, orada bulunmasını makul kılacak bir şeylerle oyalanmaya başladı. Patronu, aynı zamanda üniversite hocası Serdar Çultemiz, hastasını uğurluyordu. Güzeller güzeli Persion cinsi Buffy'i. İç dış parazit aşılı yapılmış, genel kontrolden geçmiş kedinin tıslamaları lobiden bile net bir şekilde duyuluyordu.

Kedinin sahipleriyle şakalaşan patronu, Asya'yı görünce selamlamak için göz kırptı. Kız da bu selamlaşmayı yüzünü aydınlatan bir gülümsemeyle karşıladı. Mezun olduğundan beri beraber çalışıyorlardı. Serdar Hoca'nın, Asya gibi, kendi seçkin öğrencilerinden oluşturduğu kemikleşmiş bir kadrosu vardı. Sekreterleri Çağla bile fakülteden ayrılma, yine kendi öğrencisiydi. Kişisel sebeplerle eğitimini tamamlamaktan vazgeçmişti. Okuldan ayrıldıktan sonra kızın aslında mesleği çok sevdiğini öğrenen Serdar Hoca, kızın izini sürmüş, yitip gitmesine izin vermeyerek, severek yapacağı işin bir ucundan tutmasını sağlamıştı. Sonuçtan herkes memnun kalmıştı. Serdar Hoca'nın kızın okula geri dönmeye ısrarları zamanla yerini kabullenişe bırakmıştı.

Vedalaşma faslından sonra içeri giren Serdar Hoca'yı gören Çağla, konuyu bildiği için bir şeyler geveleyerek kaçmış, Asya'yı kendisine merakla bakan Serdar Hoca'yla baş başa bırakmıştı. *Hain Çağla!* Hâlbuki kendisine arka çıkması konusunda ona güvendiğini söylemişti Asya. Gerçi Çağla bu beklenti karşısında net olmuş “Konu sen olunca bu bela demek arkadaşım. Asla araya girip dertsiz başıma dert açmam, bana güvenme” demişti.

Asya, kendisine sabırla bakmakta olan Serdar Hoca'ya dönmeden evvel hazırladığı konuşmayı içinden hızla bir kere daha geçirip derin bir nefes alarak sordu,

“Hocam müsaitseniz ki olduğunuzu görebiliyorum, bendeki de laf” Serdar Hoca'nın kaşlar havaya kalkınca *yara bandı Asya, yara bandı gibi çek kurtul* diye düşünerek,

“Bir şey sorabilir miyim?”

“Hayır Asya.”

“Ne? Soramaz mıyım? Müsait mi değilsiniz?”

“Hayır Asya. Soracağın sorunun cevabı hayır!”

“Ama ne soracağımı bilmiyorsunuz ki.”

“Yarın için izin istiyorsun. Gösteriye katılmak için elbette. Cevabım hayır.”

“Ama bu haksızlık. Yarınki yokluğumu hissetmeyeceksiniz bile. Hem kullanmadığım izinlerim de var. Ters bir şey olursa Ahmet yerime bakabilir.

Henüz kendisine sormadım gerçi ama kabul edeceğini biliyorum.”

“Sorun da bu zaten Asya. Ters bir şeyin burada değil senin gittiğin yerde olma olasılığı. Yani cevabım, hayır.”

Odasına doğru hızla yürüyen Serdar Hoca’ya yetişmek için neredeyse koşan Asya, haddini aşacağından endişe etse de çaresizliğin ona verdiği yetkiyi kullanarak adamın yolunu kesti,

“Serdar Hocam, beni düşündüğünüzü biliyorum ama endişe etmenize gerek yok. Başımın çaresine bakabilirim. Gerçekten. Ama orada olmalıyım. Bu sirklerin hayvanlarda neye mal olduğunu benden daha iyi biliyorsunuz. Lütfen hocam en fazla ne olabilir ki?”

Bütün otoritesiyle dik dik kıza bakarken bu tavrının kızı yıldıracağını umuyordu Serdar fakat kızın ışık saçan kahverengi gözlerinin ve içlerinde barındırdığı umudun etkisini küçümsemişti. Kızı yıldırma bir yana, asıl kendisinin yumuşadığını hissedince diğer taktiğe geçiş yaptı.

Engel olmak için niye enerjisini harcamıştı ki zaten, bugüne kadar kızla girdiği hiçbir mücadeleyi kazandığı görülmemişken üstelik. Asya asla kendisi için bir şey istemezdi. Ama yapması gerektiğini düşündüğü bir şey oldu mu hayır’ı cevap olarak kabul etmez, sonuna kadar savaşırdı. Hem de çok temiz ve dürüst savaşırdı. Öyle ki an gelir karşısındaki kendini berbat hissetmeye

başlardı. Dişlerini geçirdi mi koparmadan bırakmazdı. Tedavi edilemez kabul edilip uyutulması önerilen hayvanların en ufak bir kurtulma ümidi varsa dekanı bile tanımadan herkesi karşısına alıp savaşıyla nam salmıştı. Eğitim hayatında olsun, staj zamanlarında olsun, kariyerini bitirme pahasına yapmıştı her seferinde bu restleşmeleri ve her seferinde haklı çıkmıştı. Öte yandan öyle korunmasız bir hali vardı ki, onu tanımayanlarda kızı kollama ihtiyacı doğuruyordu. Hele gözlerinin içine bakma hatasına düşenlerin zaten kızın çekim alanından kurtulmaları mümkün olmuyordu. Eşi Nagehan, “Asya’nın gözleri tılsımlı, ben böyle etkileyici göz, bakış görmedim” der dururdu. Serdar bile ufacık boyuna rağmen herkesi böylesi dize getiren bu kızı nasıl kanatları altına aldığını anlamamıştı. Gerçi bir günden bir güne de bu kararından pişmanlık duymamıştı.

Protesto gösterileri hariç. O anlarda içinden çıkıp hâkimiyeti ele geçiren savaşı kimliği, kızın başını her seferinde belaya sokuyordu. Oysa kendini korumaktan acizdi. Özellikle kendini kendisinden korumak konusunda basiretsizdi. Kaç kere yaralandığını, kaç kere gözaltına alındığını bilmiyordu bile Serdar. Bu sebeple de gösterilere katılmasına engel olmaya çalışıyordu. Her şey bir yana ailesi şehir dışında yaşıyordu ve kızlarını kendisine emanet etmişlerdi. Ve Asya, işini hiç kolaylaştırmıyordu.

Bezgin bir şekilde derin bir nefes aldı Serdar:

“Bela istemiyorum.”

Kazandığını anlayan kızın gözleri parlamaya başladı. Kafasını hızla iki yana sallayarak onayladı.

“Bela yok.”

“Aksiyondan uzak olacaksın.”

Kız tekrar kafasını salladı.

“Aksiyon yok.”

“İşler ters giderse aksi yöne koşacaksın.”

“Tam aksi yöne.”

“Gözaltına alınma gibi saçmalıklar istemiyorum.”

“Ben de istemiyorum.”

“O zaman bu sonuca ulaşacak hareketlerden kaçınmak için yapman gerekeni yapacaksın.”

“Yapmam gerekeni yapacağım” Kızın gözlerindeki şeytansı ışıltı son cümlelerin, söylenmemesi gereken cümlelerden olduğunu düşündürdü Serdar’a.

“Seninle ne yapacağım ben Asya?”

“İyi bir zam yapabilirsiniz mesela”

Gülümsemesini saklamak için kaşlarını iyice çatan hocasına bakan kız sevimli sevimli,

“Ufak bir şey de olabilir.”

“İşinin başına.”

O saatten sonra kim tutardı ki Asya’yı. Heyecandan yerinde duramıyordu. Bir an patronunu ikna edemeyeceğinden korkmuştu açıkçası. Bu tür gösterilerde katılım her zaman düşünülenden az oluyordu. Bir de kendisi gitmese ve gösteri amacına

ulaşmazsa kahrolurdu kız. İzinsiz gitmesi söz konusu bile olamazdı. Serdar Hoca'nın güvenini sarsmak ölüm gibiydi Asya için. Dernekten arkadaşlarını arayarak mutlu haberi verdi. Beklediği gibi de coşkuyla karşılandı. Öykü'ye de haber vermeyi düşündü bir an ama zaten çıkışta buluşacakları için ona yüz yüze anlatsa da olurdu. Gösterileri çok merak eden arkadaş katılmak istediğini söylemişti defalarca. Belki yarınki gösteriye gelmek isterdi. Bir kişi bir kişiydi sonuçta. Daha fazla oyalanmadan işinin başına döndü. Yarına ne kadar az iş bırakırsa kendini o kadar huzurlu hissedecekti.

Asya işten çıktıktan sonra bir ulaşım aracına binmektense yürümeyi tercih etti. Hem Öykü'yle buluşmayı planladıkları yer olan Ayna, altı-yedi durak uzaklıktaydı hem de buluşma saatine daha bir saat vardı. Zamanın bol bol yeteceğini düşündüğü için yolu uzatıp sahilin tadını çıkarmaya karar verdi. Mesai bitimi olmasından dolayı ortalık oldukça kalabalıktı. Kendisi gibi gidecekleri yere yürümeyi seçenler, vapurdan inenler, köpeğini dolaştıranlar, günlük sporunu yapanlar ya da orada burada oturanlar doldurmuştu sahili. Ortamın keyfini en iyi çıkaran çocuklar ve gençler her yerdediler. Hava, tercih edilen tüm aktiviteler için son derece uygundu. Yanından geçtiği çiğdem satan adam, Asya'nın aklına ikizleri getirdi. Arkadaşları da kendisi gibi çiğdem canavarıydılar. Her biri, bir oturuşta yarım

kilo ıgđemi rahatlıkla tüketebilirdi. Bir araya geldikleri çoğu zaman ortamı batırmayı göze aldıkları her yerde tüketiyorlardı da. İlk karşılaşmalarının gerçekleştiği yer olan Ayna'ya yaklaştıkça tanıştıkları o günü düşünerek gülümsedi Asya. İş çıkışı arkadaşlarıyla buluşacağı mekâna girdiğinde çok tuvaleti olduğu için masadakilere “Geliyorum şimdi” diye seslenip kendini tuvalete atmıştı. Aynı anda koşarak gelen Öykü'nün de durumunun son derece acil olduğu belliydi. Ortada büyük bir sorun vardı. İkisinin de durumu kritik seviyedeydi, ikisi de tuvalete aynı anda girmişti. Buna rağmen bir süre birbirlerine baktıktan sonra çaresizce birbirlerine yol vermişlerdi. Yaptıkları bu kibarlığa takılmasalardı, kapıları kapalı iki kabinin de boş olduğunu daha önce fark ederler, belki de benzer sahneyi yaşayan yüzlerce kadın gibi hayatları birbirine teğet geçer ve devam ederdi. Oysa onların birbirine gösterdiği incelik, bu birkaç dakika, hayatlarını sonsuza kadar değiştirecekti. Neden sonra ikisi de aynı anda kabinlerin boş olduğunu fark ederek kendilerini içeriye atmışlardı. Çıktıklarında anlam veremeseler de birbirlerini bekleyerek mekâna beraber girmişlerdi ve görmüşlerdi ki iki ayrı masada ortak pek çok arkadaşına sahipti. Tuvalette ilginç bir şekilde başlamıştı dostlukları ve o günden sonra ayrılmaz ikili olmuşlardı. Şey, yani Nezir'i de saymak gerekirse üçlü.

Öykü'nün ayrılmaz parçası olan ikizi.

Nezir'in kızların tanışma hikâyelerine getirdiği yorum "Bok boku kenefte bulurmuş" olmuştu ama olsundu.

Öykü ve Nezir, denizcilik yapan ve gemilere erzak tedarik eden dört çocuklu bir ailenin tekne kazıntısı ikizleriydi. Annelerini erken yaşta bir kazada kaybetmiş kardeşlerin kendilerinden büyük abi ve ablalarıyla ilişkileri örnek teşkil edecek cinstendi. Babaları kaptan olduğu için ömrü denizlerde geçiyordu ve hepsi bu düzene alışmış görünüyordu. Asya'nın memleketleri Bolu'dan hiç çıkmayan, otuz yıllık evliliklerini hep bir arada sürdüren, geleneksel aile tanımının temsilcisi olan ailesinin aksine oldukça özgün bir hayatları olduğu yadsınamazdı. Hiç beklenmedik bir şekilde hayatına giren ikizler, tek çocuk olan Asya'nın eksikliğini hissettiğini bile bilmediği kardeş özlemine gidermişlerdi. Ablaları Aruz da ilk tanıştıkları andan itibaren Asya'yı benimsemiş ve sevmiş, dostluğunu esirgememişti. İşkolik abileri ise yoğunluğu nedeniyle kapsama alanı dışında olduğu için Asya'ya herhangi bir anlam ifade etmiyordu. Henüz! Mekâna girdiğinde el salladığını görmese bile yaydığı muhteşem enerjiden ya da özellikle erkek müşterilerin bakışlarını takip etmek suretiyle bile Öykü'yü bulabileceğini düşündü Asya, gülümseyerek kıza doğru giderken. Öykü hemen yerinden fırlamış "Sarmaşşşş" diyerek sımsıkı sarılmıştı genç kıza. Her zamanki gibi sevgi dolu, her zamanki gibi sımsıcaktı.